

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΠΡΟΣ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΔΗΜΟΥ ΑΧΑΡΝΩΝ

ΘΕΜΑ

Λήψη απόφασης επί των υπο στοιχ ΓΑΚ 1915/14/2021 και ΓΑΚ 1916/15/2021 αγωγών υπαλλήλων Ιδιωτικού Δικαίου , περί καταβολής επιδομάτων Πάσχα, αδείας και Χριστουγέννων

Ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αχαρνών εκκρεμούν προς συζήτηση:

- 1) η από 23.4.2021 αγωγή των Υπαλλήλων με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου Αορίστου Χρόνου Παπαζώτος Ελευθέριος κλπ κατά του Ν.Π.Δ.Δ. του Δήμου Αχαρνών φέρουσα ΓΑΚ: 1915/2021 και ΕΑΚ: 14/2021 [Διαδικασία: ΕΡΓΑΤΙΚΑ/ΑΜΟΙΒΕΣ], η οποία μετά την αναβολή της 24.2.2022 εκδικάζεται την Πέμπτη 20 Οκτωβρίου 2022, και
- 2) η από 23.4.2021 αγωγή των Υπαλλήλων με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου Αορίστου και Ορισμένου Χρόνου Αβραμίδου Ελένη κλπ κατά του Ν.Π.Δ.Δ. του Δήμου Αχαρνών φέρουσα ΓΑΚ: 1916/2021 και ΕΑΚ: 15/2021 [Διαδικασία: ΕΡΓΑΤΙΚΑ/ΑΜΟΙΒΕΣ], η οποία μετά την αναβολή της 24.2.2022 εκδικάζεται την Πέμπτη 20 Οκτωβρίου 2022.

Με τις ανωτέρω αγωγές ζητείται να αναγνωριστεί ότι η περικοπή των επιδομάτων Πάσχα, αδείας και Χριστουγέννων τυγχάνει παράνομος και αντισυνταγματική και να υποχρεωθεί ο Δήμος Αχαρνών στην καταβολή των επιδομάτων αυτών.

Σύμφωνα με το άρθρο 65 παρ. 1 του Ν. 3852/2010, προβλέπεται ότι : *«Το δημοτικό συμβούλιο αποφασίζει για όλα τα θέματα που αφορούν το δήμο, εκτός από εκείνα που ανήκουν εκ του νόμου στην αρμοδιότητα του δημάρχου ή άλλου οργάνου του δήμου ή το ίδιο το δημοτικό συμβούλιο μεταβίβασε σε επιτροπή του.»* Εξάλλου σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. ι του ως άνω Νόμου προβλέπεται ότι η Οικονομική Επιτροπή μεταξύ άλλων *«.....Επίσης, αποφασίζει τον συμβιβασμό ή την κατάργηση δίκης που έχει αντικείμενο ποσό έως εξήντα χιλιάδες (60.000) ευρώ, πλέον ΦΠΑ. Όταν το αντικείμενο της δίκης είναι άνω του ποσού αυτού, τότε εισηγείται τη*

λήψη απόφασης από το δημοτικό συμβούλιο. Δεν επιτρέπεται συμβιβασμός ή κατάργηση δίκης για απαιτήσεις μισθών, επιδομάτων, αποζημιώσεων, εξόδων παράστασης, εξόδων κίνησης και γενικά μισθολογικών παροχών οποιασδήποτε μορφής, εξαιρουμένων εκείνων για τις οποίες το νομικό ζήτημα έχει επιλυθεί με απόφαση ανωτάτου δικαστηρίου. Η απόφαση της Οικονομικής Επιτροπής για τις περιπτώσεις των προηγούμενων εδαφίων, πλην αυτών που αφορούν στον προσδιορισμό ή τη μετατροπή της εργασιακής σχέσης κατά τα προβλεπόμενα στο πρώτο εδάφιο, λαμβάνεται ύστερα από γνωμοδότηση δικηγόρου, η έλλειψη της οποίας συνεπάγεται ακυρότητα της σχετικής απόφασης. Η παρούσα ρύθμιση ισχύει και όταν η αρμοδιότητα ασκείται από το δημοτικό συμβούλιο».

Περαιτέρω, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 298 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας «Ο εναγόμενος μπορεί να αποδεχτεί την αγωγή αναγνωρίζοντας ολικά ή εν μέρει το δικαίωμα που έχει ασκηθεί με αυτήν, εφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις κατά το ουσιαστικό δίκαιο. Η αποδοχή γίνεται είτε κατά το άρθρο 297 είτε σιωπηρά με πράξεις από τις οποίες συνάγεται σαφώς. Αν γίνει αποδοχή, εκδίδεται απόφαση σύμφωνα με αυτήν.».

Στην προκειμένη περίπτωση το Δημοτικό Συμβούλιο ορθώς και νομίμως επιλαμβάνεται των προαναφερόμενων εισαγωγικών δικογράφων, τα οποία, ως εκ του αντικειμένου και της φύσεως της διαφοράς διαφεύγουν της αρμοδιότητας της Οικονομικής Επιτροπής. Ειδικώς ως προς το τιθέμενο νομικό και ουσιαστικό ζήτημα, όπως εκτίθεται στα δικόγραφα, αυτό αφορά την συνταγματικότητα ή μη των διατάξεων που αφορούν τις περικοπές των επιδομάτων Χριστουγέννων, Πάσχα και Αδείας, σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν.4093/2012.

Ακόμη και υπο το καθεστώς εκδόσεως αποφάσεων περί της συνταγματικότητας των περικοπών των προαναφερόμενων επιδομάτων (899/2021 ΑΠ) ακολούθησαν αποφάσεις πρωτοβάθμιων Δικαστηρίων δυνάμει των οποίων αρνήθηκαν να εφαρμόσουν διάταξη Νόμου ως αντισυνταγματική, αν και η ίδια η διάταξη προηγουμένως είχε κριθεί ως συνταγματική από το Ανώτατο Δικαστήριο του συγκεκριμένου κλάδου δικαιοδοσίας, ενδεικτικώς αναφερομένης της υπ' αριθμ 42/2019 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσπρωτίας (δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Ήδη με την υπ' αριθμ 48/2021 απόφαση του Ειρηνοδικείου Ρόδου, η οποία δημοσιεύτηκε την 8/11/2021 κρίθηκε ότι οι διατάξεις του Ν 4093/2012 με τις

οποίες περιεκόπησαν τα επιδόματα Χριστουγέννων, Πάσχα και Αδείας , τυγχάνουν αντισυνταγματικές , επιδικάζοντας τα αντίστοιχα χρηματικά ποσά .Παρατίθεται το αιτιολογικό της υπ' αριθμ 48/2021 απόφασης του Ειρηνοδικείου Ρόδου: «.....Εν τούτοις νομοθετήθηκε η εξ ολοκλήρου κατάργηση των ανωτέρω επιδομάτων, μολοντί είχαν ήδη περιοριστεί από τους προηγούμενους ανωτέρω αναφερόμενους νόμους και επομένως ο νομοθέτης δεν δικαιολογείτο πλέον να προχωρήσει στις σχετικές ρυθμίσεις, οι οποίες αναφέρονται στην σχετική ομάδα θιγόμενων πολιτών, χωρίς ειδική έρευνα του αντικειμένου αυτών, αλλά όφειλε να προβεί σε εμπεριστατωμένη μελέτη, προκειμένου να αναδείξει τεκμηριωμένα ότι η λήψη των συγκεκριμένων μέτρων ήταν συμβατή με τις σχετικές συνταγματικές δεσμεύσεις, τις απορρέουσες, μεταξύ άλλων, από τις αρχές της ισότητας και της αναλογικότητας και της προστασίας της αξίας του ανθρώπου. Επίσης, ακόμη και αν ήθελε κριθεί, πως τα επίδικα μέτρα ήταν πρόσφορα, ο νομοθέτης όφειλε περαιτέρω να μελετήσει και να αποφανθεί αιτιολογημένα για την αναγκαιότητα τους, εξετάζοντας την ύπαρξη εναλλακτικών επιλογών και συγκρίνοντας τα οφέλη και τα μειονεκτήματα της καθεμίας για την επίτευξη των επιδιωκόμενων δημοσίων σκοπών. Επομένως πριν από τη κατάργηση των δώρων και του επιδόματος αδείας, όφειλε προηγουμένως να εξετάσει με τρόπο επιστημονικό και δικαστικά ελέγχσιμο, αν οι επιπτώσεις από τα ήδη ληφθέντα μέτρα αντιμετώπισης της κρίσης και συνδυαζόμενες με τις ευρύτερες κοινωνικοοικονομικές συνθήκες της διανυόμενης έκτακτης περιόδου, οδηγούν σε επιτρεπτή μείωση του επιπέδου ζωής των μισθωτών (Ολ. ΣτΕ 2287/2015, σκέψη 24). Ως εκ τούτου για τη θέσπιση των ανωτέρω περικοπών δεν αρκεί η επίκληση, αορίστως του σπουδαίου δημοσίου συμφέροντος, αλλά η τεκμηρίωση με τη δέουσα σαφήνεια και παράθεση αναλυτικών στοιχείων του λόγου για τον οποίο η συγκεκριμένη δέσμη μέτρων είναι η μόνη πρόσφορη και αναγκαία λύση για την αποφυγή του κινδύνου χρεωκοπίας της χώρας, τηρουμένων των αρχών της ισότητας και της αναλογικότητας (βλ. σχετ. μελέτη Κ. Χρυσόγονου - Α. Καϊδατζή, ΝοΒ 2012 τ. 60 σελ. 1682 επ.). Άλλωστε σε περιπτώσεις παρατεταμένης οικονομικής κρίσης ο κοινός νομοθέτης δύναται να θεσπίζει μέτρα περιστολής δαπανών που συνεπάγονται οικονομική επιβάρυνση μεγάλων κατηγοριών του πληθυσμού, πλην η δυνατότητα αυτή έχει ως όριο την καθιερούμενη από το άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος αρχή της ισότητας στα δημόσια βάρη αναλόγως των δυνάμεων εκάστου, καθώς και την αρχή του σεβασμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας κατ' άρθρο 2 παρ. 1 Σ. Όμως η περικοπή των δώρων και του επιδόματος αδείας, οι οποίες έχουν νομοθετηθεί σε συνέχεια των ανωτέρω αναφερόμενων νόμων με τους οποίους περικόπηκαν οι αποδοχές των

μισθωτών, επιβαρύνουν σωρευτικά την ίδια ομάδα πολιτών (μισθωτών) και ως εκ τούτου η επιβάρυνση αυτή είναι εξόφθαλμα δυσανάλογη ιδίως για όσους υπηρετούν στο δημόσιο, με αποτέλεσμα οι τελευταίοι να έχουν υποστεί σοβαρές οικονομικές απώλειες (βλ. Ολ. ΣτΕ 1972/2012 σκέψη 17 γνώμη μειοψηφίας). Επιπλέον, οι εν λόγω ρυθμίσεις, αντίκεινται στο άρθρο 4 παρ. 5 Σ., καθόσον δεν πλήττουν, κατ' αποτέλεσμα, στον ίδιο βαθμό τους υψηλόμισθους υπαλλήλους αφενός και τους χαμηλόμισθους υπαλλήλους αφετέρου, με αποτέλεσμα οι μεν υψηλόμισθοι να εξακολουθούν να διατηρούν ένα ικανοποιητικό και αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης, οι χαμηλόμισθοι, όμως, οι οποίοι αποτελούν ένα ιδιαίτερα μεγάλο μέρος του ελληνικού πληθυσμού, οδηγούνται στην κοινωνική και οικονομική εξαθλίωση καλούμενοι να συνεισφέρουν στα δημόσια βάρη κατά προφανή αναντιστοιχία με τις δυνάμεις τους. Επίσης, συντρέχει προσβολή του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., καθόσον με τις επίμαχες ρυθμίσεις του Ν. 4093/2012 πλήττονται γεγενημένα δικαιώματα, που αποτελούν περιουσιακά δικαιώματα εντασσόμενα στην προστασία του εδ. 1 του άρθρου 1 αυτού, δεδομένου ότι η χορήγηση και ο τρόπος υπολογισμού των περικοπόμενων - καταργούμενων επιδομάτων (εορτών Χριστουγέννων, Πάσχα και αδειας), προβλέπονταν από τους νόμους 3205/2003 και 287/1976. Για τον λόγο αυτό η εν όλω αφαίρεσή τους, συνιστά την κατά το εδάφιο 2 του άρθρου 1 του εν λόγω Πρωτοκόλλου στέρηση της ιδιοκτησίας, η οποία δύναται μεν να χωρήσει για δημόσια ωφέλεια, αλλά πάντοτε «υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στον νόμο και έναντι έγκαιρης και δίκαιης αποζημίωσης για την απώλειά της». Ενόψει αυτού η εν όλω περικοπή αποδοχών δεν συνιστά απλό περιορισμό ιδιοκτησιακού δικαιώματος, ο οποίος δύναται να χωρήσει προς εξυπηρέτηση δημοσίου συμφέροντος και να δικαιολογηθεί, εφόσον δεν θίγει τον πυρήνα του ιδιοκτησιακού δικαιώματος, καθόσον, εν προκειμένω, σύμφωνα με όσα ανωτέρω εκτίθενται, ελλείπει η συνδρομή των προϋποθέσεων νομίμου περιορισμού των επίμαχων ιδιοκτησιακών δικαιωμάτων στα οποία είχαν καλόπιστα προβλέψει οι θιγόμενοι, ως προς το είδος, το ύψος και τη διάρκεια των επιβαλλόμενων περικοπών, χάριν του δημοσίου συμφέροντος και ως εκ τούτου αντίκειται στο άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου, αλλά και στη κατοχυρωμένη από το άρθρο 25 παρ. 1 εδ. δ' του Συντάγματος αρχή. Με το εν λόγω νομοθέτημα παραβιάζεται επιπλέον και το από 2 παρ. 1 του Συντάγματος και ως ειδική έκφανση της υποχρέωσης του σεβασμού της αξίας του ανθρώπου, απορρέον δικαίωμα αξιοπρεπούς διαβίωσης ή ενός ελαχίστου εισοδήματος, που σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στην προηγηθείσα νομική σκέψη αναγνωρίζεται από τη νομολογία των ελληνικών δικαστηρίων και του

Ε.Δ.Δ.Α., στον βαθμό που οι ρυθμίσεις του άρθρου πρώτου του Ν. 4093/2012 δεν συναρτούν την κατάργηση των επίμαχων επιδομάτων (Χριστουγέννων, Πάσχα και αδείας, με τον προσδιορισμό ενός ελαχίστου ποσού αποδοχών, διασφαλίζοντας το ελάχιστο επίπεδο αξιοπρεπούς διαβίωσης. Για τον ίδιο λόγο πρέπει να θεωρηθεί ότι συντρέχει ταυτόχρονα και προσβολή του δικαιώματος εργασίας κατά το άρθρο 22 παρ. 1 του Συντάγματος προσβολή και του άρθρου 4 παρ. 1 του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Χάρτη. Η προσβολή του δικαιώματος επέρχεται ήδη σε αφηρημένο επίπεδο, καθότι στις επίμαχες ρυθμίσεις για περικοπές αποδοχών δεν προσδιορίζεται ένα ελάχιστο ποσό αποδοχών, που να εξασφαλίζει ένα αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης, το οποίο να εξαιρείται των περικοπών.»

Σύμφωνα με τα προεκτεθεντα η βούληση των μελών του δημοτικού Συμβουλίου, η οποία τυγχάνει ανόθευτος και παρέχεται κατά συνείδηση , περί της αντισυνταγματικότητας των ερειδομένων νομοθετικών διατάξεων δύναται να οδηγήσει νόμιμα στην κατ' άρθρο 298 ΚΠολΔ αποδοχή των υπό κρίσιν αγωγών. Η απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου δεν θα συνιστά ούτε συμβιβασμό ούτε κατάργηση δίκης ώστε να εμπίπτει στις εξαιρέσεις του άρθρου 72 του Ν 3852/2010 καθόσον η σχετική απόφαση του αρμοδίου Δικαστηρίου θα εξακολουθεί να υπόκειται σε ένδικα μέσα.

Εισηγούμαι

Περί της νομιμότητας για την αποδοχή κατ' άρθρο 298 Κ.Πολ.Δ ως προς την νομική και ιστορική βάση:

1) της από 23.4.2021 αγωγής των Υπαλλήλων με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου Αορίστου Χρόνου Παπαζώτος Ελευθέριος κλπ κατά του Ν.Π.Δ.Δ. του Δήμου Αχαρνών φέρουσα ΓΑΚ: 1915/2021 και ΕΑΚ: 14/2021 [Διαδικασία: ΕΡΓΑΤΙΚΑ/ΑΜΟΙΒΕΣ], η οποία μετά την αναβολή της 24.2.2022 εκδικάζεται την Πέμπτη 20 Οκτωβρίου 2022, και

2) της από 23.4.2021 αγωγής των Υπαλλήλων με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου Αορίστου και Ορισμένου Χρόνου Αβραμίδου Ελένη κλπ κατά του Ν.Π.Δ.Δ. του Δήμου Αχαρνών φέρουσα ΓΑΚ: 1916/2021 και ΕΑΚ: 15/2021 [Διαδικασία:

ΕΡΓΑΤΙΚΑ/ΑΜΟΙΒΕΣ], η οποία μετά την αναβολή της 24.2.2022 εκδικάζεται την
Πέμπτη 20 Οκτωβρίου 2022.

Αχαρναί,¹²...../10/2022

Η πληρεξουσία Δικηγόρος

ΦΑΝΗ Ι. ΓΚΟΛΕΜΗ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΑΝ. ΜΟΥΣΤΑΚΑΤΟΥ 10 - ΑΧΑΡΝΑΙ - ΤΚ 13673
ΑΦΜ: 140301285 - ΔΟΥ: ΑΓ. ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ
ΤΗΛ: 2102469003 - 6979037638
e-mail: info@gkolemi-lawoffice.gr